

Karácsony csodája

„Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ; általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azoknak megadta azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekeivé legyenek.” János 1,9-12.

A János evangéliumában ránk maradt karácsonyi történetből hiányzik minden hangulat. Itt nincsenek angyalok és mennyei seregek, akik halleluját énekelnek a betlehemi éjszakában. Nincsenek örömhírt hallott, Jézust látott, boldogságukat tovább mondó pásztorok. Hiányoznak kelet híres tudósai is, akiket egy vezérlő csillag vezet el Jézushoz. Itt a világosság és a sötétség harca van leírva úgy, hogy a fényre ráhull az árnyék, vagy ahogyan mondani szokták: a betlehemi bölcsőre ide veti árnyékát a golgotai kereszt.

Azért választottam én mégis ezt a hangulat nélküli karácsonyi evangéliumot alapigéül, hogy általa is kifejezzem meggyőződésemet: rajtunk nem segít a karácsonyi hangulat. Karácsony sokkal több a hangulatnál. Jaj, ha mi csak egy hangulatos ünnepet csinálunk belőle, feldíszített ürességet angyalhajjal és csillagszóróval. Az a veszedelem fenyegeti – még az egyházban is – karácsony szent ünnepét, hogy hangulatos népszokássá lesz, amelyet rutinból, formailag, az igazi karácsony tartalma nélkül ünnep élünk.

Kedves Testvérek! Isten nem olyan karácsonyi örömet adott az emberiségnek, amelyiknek csak az esztendő egy-két napjára korlátozódik az öröme. Isten olyan karácsonyi örömet adott Jézus Krisztusban, amelynek ereje, áldása mind az időknek végéig hatalmat – ahogyan új fordítású Bibliánk mondja: „kiváltságot” – jelent bűn, betegség, nyomorúság, kereszt és halál közepette – mindazoknak, akik elfogadják Isten karácsonyi nagy ajándékát, Jézus Krisztust.

Mert nem mindenki fogadta el Őt. Sőt, voltak akik meg sem ismerték Őt. Ezekről mondja az apostol, hogy ők a világ: „A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt.” Ez azt jelenti, hogy mindenütt világ van, ahol nem ismerik meg Jézus Krisztusban az Istentől küldött. Szabadítót és Megtartót. De kérlek „benneteket, nagyon vigyázzunk: Ne kívül keressük a világot, mert a világ lehet az egyházban is, és lehet az én szívenben is. Nem az történt ugyanis kétezer esztendő alatt, hogy az egyház bevonult a világba és meghódította a világot. Sokkal inkább az történt, hogy a világ vonult be az egyházba és sok téren meghódította azt. Az elvilágiasodás – a szekularizáció – már nagyon régen megkezdődött.

Karácsony szent ünnepén becsületesen szembe kell néznünk a kérdéssel: Ismerjük-e Jézust, a Biblia Jézusát? Ismered-e Testvérem? Ó, nem a karácsonyi *kisjézuskát*, akivel esztendőnként olyan jól el lehet játszszadozni egy-két napig; hanem a kijelentés Jézusát, az

Anyaszentegyház élő Jézusát, Aki ma is Szabadító és Megtartó mindazoknak, akik Benne hisznek!

xxx

Olyanok is voltak, akik megismerték Őt, de nem fogadták el Istentől jött Szabadítónak. Róluk ezt mondja az apostol: „saját világába jött, és az övéi nem fogadták be Őt.” Nem fogadták be, már karácsonykor nem fogadták. Nem volt helye bölcsőjének az emberek között. Gondolatok-e már arra Testvérek, hogy milyen konok megátalkodottság ült azokon a betlehemi embereken? Senki nem akadt közülük, aki átadta volna helyét egy szülő anyának. Hát ha a férfiak között nem akadt is, de voltak ott asszonyok, anyák, akik vajúdvá világra hozták már szívük szép szerelmét, s most, amikor egy fiatal anya vajúdik – lehetetlen, hogy olyan titokban ment végbe, hogy még a szomszédok se tudtak róla – nincs senki, aki befogadná. Íme így lesz valósággá az üzenet: az övéi nem fogadták be Őt!

Később sem fogadták be Jézust. Nem kellett az evangéliuma, nem kellett szabadító, gyógyító szeretete, sőt a keresztfájának sem adtak helyet a városban. Jézus a kapun kívül szenvedett, ahogyan az apostoli levél mondja.

Van ennek a kijelentésnek egy örömteli üzenete; az övéi. Így mondja az írás: az övéi. Ha nem fogadták is be, ha kivetették is, az övéi. Olyan ez, mint amikor a gyermek megtagadja a szülőjét – mert erre is van példa, – de a szülő csak egyet mond: az enyém, az én gyermekem. Halljad Testvér a karácsonyi örömhírt: az övé vagy. Ha nem fogadtad is még be, ha szívedben, életstílusodban, gondolkodásodban, egész időbeosztásodban és anyagi javaid beosztásában nincs is hely az Ő számára, Te mégis az övé vagy. Úgy tekint reád, mint az Atya a tékozló fiára: Ez az én fiam..

xxx

De voltak olyanok is, akik befogadták őt. Ezek azok, akiknek volt valóban karácsonyuk. Ezek azok, akik az öreg Simeonnal így énekelik életük hattyú, dalát: Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára..." Ezek azok, akiknek életük elveszíthetetlen nagy öröme, hogy az alázatos Isten ma is elfogadja az istállót, az emberi szívet, és Szentlelke által lakozást vesz abban. Ezek azok, akiknek nagyon rövid hitvallásuk van. Az, amelyet Pál apostol fogalmazott meg: „Krisztussal együtt én is keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” /Gal. 2,20/

Ezekről azt mondja a karácsonyi evangélium, hogy nekik Isten „megadta azt a kiváltságot, hogy Isten gyermekeivé legyenek.” Testvér, félek, hogy nem tudom elég egyszerűen, szemléletesen átadni ezt a nagy karácsonyi örömhírt: Jézus Krisztus által, ha Őt befogadod szívedbe, tiéd lehet az a kiváltság, hogy Isten gyermekeként élj e földön!

János apostol, aki elmondta a karácsonyi örömhírt, hogy Jézus Krisztust, Isten nagy ajándékát elfogadva Isten gyermekeivé lehetünk; levelében még egyszer felveszi e gondolatot, s amikor leírja, szíve tele van boldog csodálkozással: „Lássátok, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekének neveznek minket, és azok is vagyunk. /1Ján.3,1/ - „Felkiáltásában annyi öröm, annyi boldog csodálkozás van, amennyi csak karácsonyestén hangzik elragadtatott gyermekek ajkáról. Pedig ez a boldog csodálkozás nem gyermek ajkáról röppent el, hanem egy aggastyánéról, aki szinte száz évre tekinthetett vissza, olyan száz évre, amelyben a világtörténelem legnagyobb eseményei játszódtak le. Látta Rómát hatalma tetőpontján és bűnei fertőjében, végigélt olyan háborúkat, amelyekről a föld fundamentuma is rengett; ismerte a görög gondolkodás csúcspontjait, s bejárta a keleti misztériumok mélységeit; látta az első vértanúk szenvedéseit és az Ige térítő erejét - s mégis mindezen nem csodálkozott, azon csodálkozott, hogy mekkora szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk.” /Ravasz László: Látások könyve Bp. 1924. II.: kiadás 150. oldal./

Úgy áldjon meg bennünket Isten Szentlelke, hogy mi is rácsodálkozzunk Isten karácsonyi nagy szeretetére, kitárulkozzunk előtte, befogadjuk Jézust, hogy Általa Isten gyermekeinek boldog kiváltságával, a Krisztus keresztségében és feltámadásában nyert áldással éljünk és haljunk boldogan.
Ámen

Pápa 1977. december 25. délelőtt. LAUS VIVENTI DEO!